

Queen Charlotte
(Koningin Charlotte)

Julia Quinn bij Boekerij:

De Bridgerton-serie:

De ongetrouwde hertog

De verliefde graaf

Een vorstelijk aanbod

Een nobel streven

De hand van de gravin

Een royale vergissing

De edele opdracht

Een man van stand

Voor altijd en eeuwig

Queen Charlotte (Koningin Charlotte)

De Rokesby-serie:

De onuitstaanbare erfgenaam

Een officier en een heer

Haar rots in de branding

Een onverstandig huwelijk

De Smythe-Smith-serie:

Een onverwacht duet

Julia Quinn
&
Shonda Rhimes

QUEEN CHARLOTTE (KONINGIN CHARLOTTE)

Geïnspireerd op *Queen Charlotte: A Bridgerton Story*,
ontwikkeld door Shondaland voor Netflix

Vertaald door Textcase



ISBN 978-90-225-9935-8

ISBN 978-94-023-2141-8 (e-book)

ISBN 978-90-225-9968-6 (audio)

NUR 302

Oorspronkelijke titel: *Queen Charlotte*

Vertaling: Textcase

Omslagontwerp: HarperCollins Publishers LLC,

bewerkt door DPS Design & Prepress Studio

Omslagbeeld: © Netflix 2023. Used with permission;

© Trevillion Images; © Shutterstock

Auteursfoto Julia Quinn: © Roberto Filho

Auteursfoto Shonda Rhimes: © Amanda Demme

Zetwerk: Textcase

© 2023 Julie Cotler Pottinger en Shonda Rhimes

© 2023 Nederlandse vertaling Meulenhoff Boekery bv,
Amsterdam

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Voor Lyssa Keusch.

Ik ga je niet missen, want we zullen altijd vrienden blijven.

En ook voor Paul. Ik zeg het hier heel duidelijk:

HET WAS ALLEMAAL JOUW IDEE.

-J. Q.

Voor mijn dochters. Ieder van jullie is een koningin.

-S.R.

Disclaimer

Waarde lezer,

Dit is het verhaal van koningin Charlotte uit Bridgerton.

Het is geen geschiedenisles.

Het is fictie geïnspireerd door feiten.

De vrijheden zijn bewuste keuzes van de auteurs.

Geniet ervan.



Proloog

Waarde lezer,

Deze koudste tijd van het jaar is nog veel kouder geworden vanwege het trieste nieuws van het overlijden van de kroonprinses. De kleindochter van onze geliefde koning George III en koningin Charlotte stierf samen met haar pasgeborene in het kraambed.

En terwijl ons hart treurt om het heengaan van de kroonprinses, treuren we in gedachten nog meer om de toekomst van de monarchie. Want het koningshuis zit nu opgescheept met een crisissituatie. Een crisissituatie waarvan we ons amper kunnen voorstellen hoe zuur die moet zijn voor koningin Charlotte, na de koppelpogingen van de *ton* en de huwelijksmarkt met zo'n ijzeren vuist te hebben bestierd.

Deze auteur en heel Engeland kunnen alleen maar hopen dat koningin Charlotte haar koppelingsdrang uiteindelijk op haar eigen familie zal richten. Hare Majesteit heeft tenslotte dertien kinderen en tot op heden heeft geen van hen een koninklijke erfgenaam voortgebracht. In ieder geval geen wettige koninklijke erfgenaam.

Het roept de vraag op of de koningin echt weet hoe een goed huwelijk tot stand moet worden gebracht.

Lady Whistledown's Society Papers,
10 november 1817

Zesenvijftig jaar eerder...

Charlotte

Essex, Engeland
The London Road
8 september 1761

Zoals alle leden van de Duitse aristocratie was prinses Sophia Charlotte van Mecklenburg-Strelitz in het bezit van een groot aantal namen. Ze was Sophia genoemd naar haar grootmoeder van moederskant, Sophia Albertine van Erbach-Erbach, gravin van geboorte en hertogin door huwelijk. Ze was Charlotte genoemd naar haar vader, Charles Louis Frederick van Mecklenburg-Strelitz, die als tweede zoon werd geboren en stierf voordat hij de positie als hoofd van de familie had kunnen innemen. Verder waren er de vele en diverse landerijen en bezittingen met dubbele namen die haar erfdeel vormden. Mecklenburg-Strelitz en Erbach-Erbach natuurlijk, maar ook Saksen-Hildburghausen, Schwarzburg-Sondershausen en, als je ver genoeg terug wilde gaan, Waldeck-Eisenberg.

Ze genoot van al haar namen en ze was trots op elke naam, maar de naam waar ze het meest op gesteld was, was Lottie.

Lottie. Het was de eenvoudigste van allemaal, maar dat was niet de reden dat ze die de mooiste vond. Haar smaak was tenslotte zelden bescheiden. Ze hield van lange pruiken en voorname jurken en ze wist vrij zeker dat niemand in haar hofhouding de complexiteit van muziek of kunst zo intens kon waarderen als zij.

Ze was niet zomaar iemand.

Zeker niet.

Maar ze vond het fijn als ze Lottie werd genoemd. Ze vond het fijn, omdat bijna niemand haar ooit zo noemde.

Je moest haar k nnen om haar Lottie te noemen.

Je moest bijvoorbeeld weten dat haar lievelingsdessert in de lente frambozen-abrikozentaart was en in de winter appelstrudel. De waarheid was dat ze hield van fruit en zoetheid, en alle zoetheid gemaakt van fruit was haar absolute favoriet.

Mensen die haar Lottie noemden, wisten ook dat ze als jong meisje graag zwom in het meer bij haar huis (als het warm genoeg was, wat zelden het geval was). Ze wisten ook dat Charlotte drie weken lang niet met haar moeder had gesproken toen die dat verboden had (ze had gezegd dat Charlotte te oud was voor dergelijk lichtzinnig gedrag). De vrede werd pas hersteld nadat Charlotte een verrassend grondig juridisch document had geschreven, waarin ze de rechten en verantwoordelijkheden van alle betrokken partijen uiteengezet had. Charlottes argumenten hadden haar moeder niet meteen overtuigd, maar haar oudere broer Adolphus had zich erin gemengd. Charlotte had goede argumenten aangevoerd, had hij gezegd. Ze had blijk gegeven van logica en intelligentie, en dat zou zeker beloond moeten worden.

Adolphus was degene die de koosnaam Lottie had bedacht. En dat was de ware reden dat het haar favoriete naam was. De naam was haar gegeven door haar lievelingsbroer.

Pardon, haar vroegere lievelingsbroer.

‘Je lijkt net een standbeeld,’ zei Adolphus. Hij glimlachte alsof ze hem de afgelopen drie weken niet gesmeekt had om haar niet uit te huwelijken aan een onbekende.

Charlotte wilde hem het liefst negeren. Ze had niets liever gewild dan nooit, maar dan ook nooit meer in hun beider leven

nog een woord met hem te wisselen, maar zelfs zij zag het nutteloze van een dergelijke koppige houding in. Bovendien zaten ze in een koets in het zuidoosten van Engeland en hadden ze een lange rit voor en achter zich.

Ze verveelde zich en was woedend, nooit een goede combinatie.

‘Beelden zijn kunstwerken,’ zei ze op ijzige toon. ‘Kunst is mooi.’

Dit deed haar broer opnieuw glimlachen, hoewel zijn ogen niet meededen. ‘Kunst kan mooi zijn om naar te kijken,’ zei hij geamuseerd. ‘Jij daarentegen bent zeker geen streling voor het oog.’

‘Heeft dit zin?’ snauwde Charlotte.

Hij haalde zijn schouders op. ‘Je hebt je de afgelopen zes uur nog geen duim verplaatst.’

O. O, dat had hij niet moeten zeggen. Charlotte richtte haar donkere ogen op die van hem met een boosheid die hem angst had moeten aanjagen. ‘Ik draag zijde uit Lyon, ingelegd met Indiase saffieren en daarop een pelerine met kant dat tweehonderd jaar oud is.’

‘En je ziet er prachtig uit,’ zei hij. Hij stak zijn hand uit om haar op de knie te kloppen, maar trok hem haastig terug toen hij haar gezichtsuitdrukking opmerkte.

Moordzuchtig.

‘Door te veel beweging schijnen de saffieren het kant te kunnen beschadigen,’ gromde Charlotte. Ze gromde letterlijk. ‘Wil je soms dat ik het kant aan rafels trek? Is dat je bedoeling?’

Ze wachtte zijn antwoord niet af. Ze wisten allebei dat het niet de bedoeling was. ‘En alsof dat nog niet genoeg is,’ vervolgde ze, ‘zit onder de jurk een op maat gemaakt korset van walvisbeen.’

‘Balein?’

‘Ja, balein, broer. De botten van walvissen. Er zijn walvissen gestorven om te zorgen dat ik er zo uit kan zien.’

Nu lachte Adolphus voluit. ‘Lottie –’

‘Niet doen,’ waarschuwde Charlotte hem. ‘Waag het niet om me Lottie te noemen alsof het je iets kan schelen.’

‘Kom nou toch, *Liebchen*, je weet dat ik om je geef.’

‘Is dat zo? Het voelt anders alsof het je niets kan schelen. Het voelt alsof ik als een opgebonden varken op een offertafel ben gelegd.’

‘Charlotte...’

Ze ontblootte haar tanden. ‘Misschien moet je een appel in mijn mond stoppen?’

‘Charlotte, hou op. Je bent gekozen door een koning. Dit is een grote eer.’

‘Precies,’ spuwde Charlotte. ‘En daarom ben ik boos. Om de leugens. Je blijft maar liegen.’

Ze kon er niet tegen, die eindeloze leugens. Dit was geen eer. Ze wist niet zeker wat het wél was, maar zeker geen eer.

Koning George III van Groot-Brittannië en Ierland was uit het niets opgedoken (of liever, zijn mensen waren uit het niets opgedoken. Hijzelf had zich niet verwaardigd om te verschijnen) en hij had op raadselachtige wijze besloten dat zij, Sophia Charlotte van Mecklenburg-Strelitz, de volgende koningin zou worden.

Mecklenburg-Strelitz. Zij hadden het hele eind naar Mecklenburg-Strelitz gereisd. Charlotte hield van haar thuis met de vreedzame meren en groene velden, maar ze wist heel goed dat Mecklenburg-Strelitz werd beschouwd als een van de minst belangrijke delen van het hele Heilige Roomse Rijk.

Om nog maar te zwijgen over de afstand. De adviseurs van de koning moesten langs tientallen hertogdommen en vorsten-

dommen – met tientallen hertoginnen en prinsessen – zijn gekomen voordat ze Mecklenburg-Strelitz hadden bereikt.

‘Ik lieg niet tegen je, Charlotte,’ zei Adolphus. ‘Het is een feit. De keuze is op jou gevallen.’

Als Charlotte zich had kunnen bewegen in haar baleinen korset, zou ze zich hebben omgedraaid om hem recht in het gezicht te kunnen kijken. Maar bewegen kon ze niet, dus moest ze zich beperken tot een ijzige blik.

‘En hoe moeilijk was het om mij te kiezen?’ vroeg ze. ‘Wat hebben ze nodig? Niets bijzonders. Iemand die veel kinderen kan maken. Iemand die kan lezen. Iemand met sociale charme. Iemand met een koninklijke bloedlijn. Dat zijn de enige vereisten.’

‘Dat is niet niks, *Liebchen*.’

‘Het is géén grote eer. En je had kunnen zeggen dat ze maar iemand anders moesten kiezen. Iemand die zo dom is om dit te willen.’

‘Ze wilden geen domme vrouw. Ze wilden jou.’

Goede God, zo stom kon hij toch niet zijn. ‘Adolphus, denk na,’ smeekte ze. ‘Waarom ik? Hij kan iedereen krijgen. Echt iedereen. En toch kwamen ze helemaal het continent over op zoek naar mij. Daar moet een reden voor zijn.’

‘Omdat je speciaal bent.’

‘Speciaal?’ Ze was verbijsterd over zo veel naïviteit. Nee, dat niet. Hij was niet naïef, hij probeerde haar alleen maar te sussen alsof ze een of ander onbenullig kind was, te blind of te dom om het web van verraad te zien dat om haar heen gesponnen was. ‘Ik ben een onbekende voor hen,’ zei ze. ‘Zij zijn onbekenden voor ons. Je moet niet denken dat ik zo onnozel ben. Er is een reden waarom ze mij wilden hebben, een onbekend iemand. En het kan geen goede reden zijn. Ik weet dat het geen goede reden

kan zijn, want je hebt me niet meer in de ogen gekeken sinds je het me hebt verteld.'

Het duurde even voordat Adolphus begon te praten. Maar zijn woorden waren leeg. 'Dit is een goede zaak, Lottie. Je zult gelukkig worden.'

Ze staaarde hem aan, staaarde naar deze man van wie ze dacht dat ze hem beter kende dan wie dan ook. Hij was haar broer, het hoofd van hun huis sinds hun vader negen jaar geleden was overleden. Hij had gezworen haar te beschermen. Hij had tegen haar gezegd dat ze goed en achtenswaardig was, en ze had hem geloofd.

Ze had beter moeten weten. Hij was een man en zag vrouwen, zoals alle mannen, als pionnen die door Europa konden worden geschoven, zonder aan hun geluk te denken.

'Je weet er niets van,' zei ze met zachte stem.

Hij zei niets.

'Je verkondigt dat ik gelukkig zal worden alsof je dat kunt weten. Alsof alleen al je woorden dat kunnen waarmaken. Heb je me ooit gevraagd wat ik wil? Nee, dat heb je niet gedaan.'

Adolphus liet een geïrriteerde zucht ontsnappen. Het was duidelijk te zien dat ze zijn geduld op de proef stelde. Maar het kon Charlotte niet schelen, haar woede maakte haar meedogenloos.

'Keer het rijtuig,' beval ze. 'Ik ga dit niet doen.'

Adolphus keek haar harteloos aan. 'Ik heb de verlovingsovereenkomst getekend. Jij gaat dit doen.'

'Nee.'

'Ja.'

'Broer.' Ze schonk hem een ongemeend vriendelijke glimlach. 'Keer dit rijtuig of ik ga springen. Wil je weten wat er gebeurt als ik ga springen?'

‘Ik ben ervan overtuigd dat je me dat zult vertellen.’

‘Dit korset van mij is gemaakt van het fijnste en duurste walvisbot en daardoor is het nogal broos. En het is daarbij heel erg scherp. En natuurlijk ben ik gekleed naar de laatste mode dus dit korset zit behoorlijk strak.’ Charlotte prikte met haar vinger tegen haar middenrif om het te demonstreren, maar de grap keerde zich tegen haar. Ze had alle gevoel in haar ribbenkast verloren. Ze had net zo goed tegen een muur kunnen tikken.

‘Zullen we het lossier maken?’ stelde Adolphus voor.

‘Nee, we gaan het niet lossier maken,’ siste ze. ‘Ik moet worden bezichtigd en dat betekent dat ik vastgesnoerd moet blijven in dit monsterlijke ding. En als ik jou doe denken aan een standbeeld, absurd in jouw ogen, is dat omdat ik niet kan bewegen. Nee, omdat ik niet dúrf te bewegen. Mijn jurk is zo stijlvol dat ik, als ik te veel beweeg, het risico loop dat mijn korset me zou kunnen doorboren en doden.’

Adolphus knipperde met zijn ogen.

‘Wat is het heerlijk om een dame te zijn,’ mompelde ze.

‘Je bent van slag.’

Ze kreeg de neiging hem te vermoorden.

‘Charlotte –’

‘Het is een mogelijkheid,’ zei ze. ‘Bewegen. Ik heb het overwogen. De keuze om te worden gedood door mijn korset. Er moet een zekere ironie in zitten, hoewel ik moet bekennen dat ik die nog niet zie. Humor, ja. Ironie... Ik weet het niet.’

‘Charlotte, ik meen het, houd nu op.’

Maar dat kon ze niet. Haar hoofd stond in brand. Haar woede was gerechtvaardigd en ze was bang. Met elke mijl denderde ze verder naar een toekomst die ze niet begreep. Ze wist wat er gebeurde, maar ze wist niet waarom en dat maakte dat ze zich dom en klein voelde.

‘We hebben, hoelang is het, nog een uur te gaan?’ tierde ze verder. ‘Als ik heel erg mijn best doe en veel beweeg, zou ik zeker doodgebloed kunnen zijn voordat we Londen bereiken.’

Adolphus leek een kreun te onderdrukken. ‘Zoals ik al zei, je bent van streek. Emotioneel. Ik begrijp het –’

‘Begrijp je het? Werkelijk? Dat hoor ik graag. Omdat ik niet van streek ben. Ik ben ook niet emotioneel. Ik ben boos. En ik kan niet ademen. En dat allemaal dankzij jou, broer.’

Hij deed zijn armen over elkaar.

‘Ik ga het doen,’ waarschuwde ze. ‘Ik ga springen en ik zal mezelf aan dit belachelijke korset spietsen en doodbloeden.’

‘Charlótte.’

Toen hield ze eindelijk haar mond. Adolphus sprak zelden op die toon tegen haar. Sterker nog, ze wist niet zeker of hij dat ooit had gedaan.

Voor haar ogen verdween haar joviale broer en ervoor in de plaats kwam de strenge en machtige hertog van Mecklenburg-Strelitz. Het was verwarrend. Om gek van te worden. En het zorgde ervoor dat het kleine meisje dat nog steeds diep in haar hart woonde, wilde huilen.

‘Ik weet dat ik je korter had moeten houden nadat mama en papa waren overleden,’ zei hij. ‘Ik heb je te veel laten lezen en ik heb toegegeven aan al je grillen en frivoliteiten. Dus ik neem de volledige verantwoordelijkheid voor het feit dat je nu buitengewoon eigenzinnig bent en ten onrechte denkt dat je beslissingen kunt nemen. Dat kun je niet. Ik ben verantwoordelijk. Dit gebeurt.’

‘Ik zie niet in waarom je niet gewoon –’

‘Omdat zij het Britse Rijk zijn en wij een minuscuul hertogdom in Duitsland,’ brulde hij.

Charlotte kromp ineen. Een heel klein beetje.

‘We hadden geen keus,’ siste hij. ‘Ik had geen keus. Wil je een reden? Prima. Die is er niet. Er is geen goede reden. De reden zou net zo goed een gruwelijke kunnen zijn. Ik weet dat niemand die op jou of mij lijkt ooit met een van deze mensen is getrouwd. Nooit. Maar ik kan het niet vragen. Omdat ik de machtigste natie op aarde niet tegen me in het harnas kan jagen. Het is afgehandeld.’ Hij leunde voorover, trillend van woede en ongeduld, en misschien zelfs van berusting. ‘Dus houd je mond, doe je plicht jegens ons land en wees gelukkig.’

Charlotte kromp ineen. Want nu loog Adolphus niet. Zijn huid was bruin. Haar huid was bruin. Bruin als chocolade, als warm, rijk hout. Ze hoefde koning George III van Groot-Brittannië en Ierland niet te zien om te weten dat zijn huid dat niet was.

Dus waarom? Wáárom deed hij dit? Ze wist wat blanke Europeanen zeiden over mensen zoals zij. Waarom zou hij zijn bloedlijn ‘vervuilen’ met een meisje van Moorse afkomst? Haar stamboom leidde naar Afrika en er waren niet veel generaties nodig om daar te komen.

Waarom wilde hij haar?

Wat hield hij verborgen?

‘*Liebchen*,’ zei Adolphus. Hij zuchtte en zijn blik werd zachter. Nu was hij gewoon weer haar oudere broer. ‘Het spijt me. Maar er is een erger lot dan trouwen met de koning van Engeland.’

Charlotte slikte en keek uit het raam naar het Engelse platteland dat voorbijgleed. Het was groen en zat barstensvol leven. Velden en bossen, kleine dorpjes met schilderachtige kerken en hoofdstraten. Ze vermoedde dat het er niet zo heel anders uitzag dan haar vaderland, hoewel ze nog geen enkel meer had gezien.

Was één meer dan te veel gevraagd?

‘Zal ik ooit terugkeren naar Schloss Mirow?’ vroeg ze zacht.

De blik van haar broer werd weemoedig, misschien zelfs een beetje verdrietig. ‘Waarschijnlijk niet,’ gaf hij toe. ‘Dat zul je niet verlangen. Over een jaar zijn wij niet meer verfijnd genoeg naar jouw smaak.’

Charlotte had het eigenaardige gevoel dat ze had kunnen huilen als ze ergens anders zou zijn geweest. Als ze iemand anders was geweest, zou ze gehuild hebben. Gisteren zou ze haar tranen hebben laten gaan. Hete, boze tranen met alle passie van haar jeugd.

Maar nu zou ze koningin worden. Ze hilde niet. Wat er ook in een mens verscholen lag, tranen teweegbracht, snikken veroorzaakte, het was uitgeschakeld.

‘Ga achterover zitten,’ zei ze. Ze trok haar handen los uit die van hem en legde ze vastberaden in haar schoot. ‘Denk om mijn jurk. Ik moet er onberispelijk uitzien als ik aankom, nietwaar?’

Haar hofhouding wachtte.

George

St. James's Palace

Londen

8 september 1761

Meestal vond George het niet erg om koning te zijn.

De voordelen lagen voor de hand. Hij had meer geld dan een mens ooit zou kunnen uitgeven, meerdere paleizen die hij zijn thuis kon noemen en een ware vloot aan bedienden en adviseurs, die allemaal over elkaar heen buitelden in hun poging om aan alle mogelijke bevestigingen van hem te voldoen.

Chocolade in de ochtend met precies drie lepels suiker en een dot melk? Kijk, Uwe Majesteit, op een zilveren schoteltje.

Een exemplaar van *The History of Succulent Plants* van Richard Bradley? Wanhoop niet, het maakt niet uit dat het in 1739 is gepubliceerd, we gaan onmiddellijk voor u op zoek.

Een olifantje? Het kost misschien een paar maanden om een te krijgen, maar we gaan er meteen mee aan de slag.

Voor de goede orde, George had niet om een olifant gevraagd. Van welk formaat dan ook. Het verheugde hem echter nogal om te weten dat hij dat kon doen.

Dus ja, koning zijn was vaak heel fijn. Maar niet altijd en je kon natuurlijk niet klagen, want je maakte jezelf belachelijk als je klaagde dat je koning was.

Er waren echter nadelen. Je had bijvoorbeeld maar een belachelijk geringe hoeveelheid privacy. Zoals nu. Een normale man zou genieten van een scheerbeurt van zijn bediende met geen

enkel ander geluid in zijn oren dan het vogelgezang dat door het open raam naar binnen dreef, maar zowel zijn moeder als een van zijn adviseurs was de kleedkamer van George binnengedrongen.

En het leek erop dat geen van beiden wilde zwijgen.

‘Ze was een jurk aan het passen toen ik wegging,’ zei prinses Augusta.

‘Alles is zoals het behoort te zijn,’ mompelde lord Bute.

‘Ze was van plan om een of ander misbaksel uit Parijs te dragen. Parijs.’

Bute knikte, een nogal diplomatiek gebaar dat geen blijk gaf van instemming of een afwijkende mening. ‘Ik meen dat de Franse hoofdstad bekend staat als een modecentrum.’

George sloot zijn ogen. Het was vreemd, maar mensen leken vrijer te praten in zijn aanwezigheid als hij zijn ogen dicht had, alsof hij hen dan op de een of andere manier niet zou kunnen horen.

Het was geen truc die George vaak kon gebruiken. Het zou bijvoorbeeld niet gepast zijn om de ogen te sluiten als je op een troon zat of staatshoofden ontving. Maar op dit soort momenten, achteroverleunend met een warme handdoek op zijn wangen en zijn keel, terwijl hij wachtte op de komst van zijn bediende met schuim en een scheermes, kon het heel verhelderend werken.

Want het gesprek van zijn moeder met lord Bute ging over de verloofde van George, wat niet zo opmerkelijk zou zijn geweest, behalve dan dat George zijn verloofde nog niet had ontmoet en de bruiloft over zes uur zou plaatsvinden.

Zo was het leven van een koning. Je zou denken dat je, als je door God gezalfd was, het recht zou hebben om je bruid voorafgaand aan de huwelijksplechtigheid in de ogen te kijken. Maar nee, een koning trouwde voor zijn land, niet voor zijn hart of

lendenen. Het deed er niet toe of hij Sophia Charlotte van Mecklenburg-Strelitz wel of niet had gezien voordat ze hun geloften aflegden. Sterker nog, het was misschien beter, alles bij elkaar genomen.

Toch was hij nieuwsgierig.

‘Ze trouwt met een Engelse koning,’ zei zijn moeder. ‘Ze moet een Engelse jurk dragen. Hebt u gezien wat ze vanmorgen droeg toen ze aan mij werd gepresenteerd?’

‘Ik ben bang dat ik het niet heb opgemerkt, mevrouw.’

‘Ophef en franje. Het was allemaal te veel voor een beleefdheidsbezoek. Saffieren. Midden op de dag. En kant, gemaakt door nonnen. Nónnen. Zou ze denken dat we katholiek zijn?’

‘Ik weet zeker dat ze slechts een goede indruk wilde maken op haar toekomstige schoonmoeder,’ wierp Bute tegen.

Prinses Augusta snoof. ‘Die vastelanders. Ze zijn altijd zo vol van zichzelf.’

George permitteerde zich een glimlach. Zijn moeder was geboren als Augusta van Saksen-Gotha-Altenburg. Je kon niet dieper midden in het continent zitten dan in Gotha.

Maar Augusta was al vijftienvintig jaar prinses van Groot-Brittannië. Langer dan de helft van haar leven. Ze zou al koningin geweest kunnen zijn, maar die eer was aan haar voorbijgegaan toen de vader van George, de toenmalige prins van Wales, door een cricketbal op de borst werd geraakt en kort daarna overleed. De kroon zou een generatie overslaan en van grootvader overgaan op kleinzoon. En zonder echtgenoot als koning kon Augusta geen koningin zijn.

Toch was ze toegewijd aan dit land. Prinses Augusta had negen prinsen en prinsessen gebaard, die allemaal het Engels als moedertaal hadden. Als zijn moeder zichzelf nu als volledig Brits zag, vond George dat zeer begrijpelijk.

‘Ze is niettemin aantrekkelijk,’ zei Bute. ‘Ze heeft een prettig

gezicht. En ze hield zich goed. Je zou kunnen zeggen dat haar houding koninklijk was.'

'Ja, natuurlijk,' beaamde Augusta. 'Maar ze is echt heel bruin.'

George opende zijn ogen. Dit had hij niet verwacht. 'De grond is bruin,' zei hij.

Zijn moeder draaide zich naar hem om, keek hem met halftoegeknepen ogen aan. 'Op welke gron...?' Ze hield haar mond voordat ze een woordspeling zou maken, wat George beschouwde als milde tragiek. Hij hield nogal van woordspelingen, al dan niet opzettelijk bedoeld. Hij hield van de manier waarop woorden in elkaar haakten en mocht dat soms betekenen dat zijn zinnen vierhonderddrieënzestig woorden lang waren dan was dat niet zijn probleem.

Hij was de koning. Lange zinnen waren zijn geboorterecht.

'Wat,' begon zijn moeder opnieuw, na een pauze die nauwelijks lang genoeg leek om het hele denkproces van George te kunnen omvatten, 'heeft dat ermee te maken?'

'Ik hou van grond,' zei George, die die uitleg voldoende vond.

'Zoals wij allemaal,' mompelde Bute.

George negeerde hem. Bute irriteerde hem niet. Hij was uiterst behulpzaam en de twee deelden een liefde voor natuurfilosofie en wetenschappen. Maar een enkele keer was hij ergerlijk.

'De grond is bruin,' zei George opnieuw. 'Datgene waaruit alle leven voortkomt, alle hoop. Grond is bruin en de aarde is prachtig.'

Zijn moeder staaarde hem aan. Bute staaarde hem aan. George haalde alleen zijn schouders op.

'Hoe het ook zij,' hield zijn moeder vol, 'niemand heeft ons verteld dat ze zo bruin was.'

'Is het een probleem?' vroeg George. Hij sloot zijn ogen weer.